2. PETRUS İNCİLİ

Kilise literatürünün ilk devirlerinde, muhtevası ve kaynağı belirli olmamakla birlikte sık sık Petrus İncili'nden söz edilmişti. Ancak bu literatürde, bu İncil'den yapılan hiç bir alıntıya da rastlanmıyordu. Nihayet 1886/87 kışında Yukarı Mısır'da, Ahmim'de bir keşişin mezarında bazı elyazması kitaplar bulundu. Daha sonra bu el yazmalarının 8./9. yüzyıllardan kaldığının açıklanması insanları hayretler içinde bıraktı. 1893 de yayınlanan bu el yazmalarından birinde kayıp bir İncil'in parçalarının bulunduğu görüldü. Bu Petrus İncili idi. Pilatus'un el yıkama sahnesiyle başlıyor, İsa'nın ölümü ve haşriyle son buluyordu.

Petrus İncili'nin 2. y.y. sonunda ve 3. y.y. başında Mısır'da kullanıldığı anlaşılmaktadır. İlk devir yazılarından edinilen intibaya göre MS. 190 yılları öncesinde ortaya çıkmış olabileceği ihtimali üzerinde durulmaktadır. Paulus'un görüşleri paralelindedir.

Aşağıda tercümesini verdiğimiz metin, Kopt dilindeki (Kıptice) aslından Christian Maurer tarafından Almancaya çevrilmiştir. Metnini verdiğimiz tercüme Wilhelm Schneemelcher'in "Neuteestamentliche Apokryphen" 5.Baskı I.cilt, sayfa185-188 arasında bulunmaktadır. Metin daha önce Ondokuzmayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi'nin 7. Sayısında yayınlanmıştı, geçen sürede üslupta bazı değişiklik ve düzeltmelere ihtiyaç duyuldu.

PETRUS İNCİLİ

(Metin)

(Ahmim Sayfalarının Tercümesi)

1. Fakat Yahudilerden hiç kimse, ne Herodes ne de Hâkimlerinden biri, ellerini yıkamadı. Ve yıkamak istediklerinde Pilatus ayağa kalktı. 2. Ve Kral Herodes Üstad'ın tutuklanması emretti ve dedi: "Ona yapılmasını emrettiğimi, yapın!".

3. Fakat orada Pilatus ve Üstad'ın dostu Yusuf vardı ve onun çarmıha gerilebileceğini görünce, Pilatus'a geldi ve Üstad'ın cesedini gömmeyi rica etti. 4. Ve Pilatus onu Herodes'e gönderdi ve cesedini istedi. 5. Ve Herodes dedi: "Pilatus kardeş onu kimse istemeseydi, Sabbat günü gün ağarsa da biz onu burada gömerdik. Çünkü şeriatta öldürülen bir kimsenin üzerinde güneşin batmaması gereği yazılıdır".

Ve Onu mayasız ekmek bayramından önceki günde halka teslim etti.

6. Fakat onlar Üstad'ı aldılar ve aceleyle ona vurdular ve dediler: Hakkında güç kullanmayı kabul ettiğimiz Tanrı Oğlunu sürükleyelim. 7. Ve ona kırmızı bir bezden elbise giydirdiler ve onu mahkeme sandalyesine oturttular ve dediler: "Ey İsrâil Kralı adaleti kurabilir misin?". 8. Ve onlardan biri dikenlerden (yapılmış bir) çelenk getirdi ve onu Üstad'ın başına koydu. 9. Ve orada bulunan diğerleri yüzüne tükürdüler ve bazıları yanağına vurdular, bazıları da ona kamışla vurdular ve bazıları da kırbaçladılar ve dediler: Böyle (bir) şerefle Tanrının Oğlunu şereflendireceğiz.

10. Ve iki kötü kişiyi getirdiler ve onlarla birlikte Üstad'ı çarmıha gerdiler. Fakat o sanki hiç bir acı duymamış gibi, sükût etti. 11. Ve haça gerdikten sonra, 'bu İsrâil'in Kralıdır' (diye) üzerine yazdılar. 12. Ve üzerindeki elbiseleri çıkardılar ve aralarında kur'a çektiler ve paylaştılar. 13. Fakat kötülük yapanlardan biri onları (arkadaşlarını) uyardı ve dedi: "Kötülük yapma isteğiyle birlikte, işkence (hevesine) düştük. Fakat, insanlığın kurtarıcısı

olan bu kimse işkenceyi gerektirecek size ne yaptı?" 14. Ve ona kızdılar ve bacağının kırılarak acılar içinde ölmemesi gerektiğini, söylediler.

15. Öğle vakti idi ve bir karanlık bütün Yudea'yı kapladı. Ve bunun üzerine, henüz hayatta oldukları halde güneşin çoktan battığı zannıyla korku ve huzursuzluğa düştüler. (Çünkü) öldürülen birinin üzerinde güneşin batmaması gerektiği, onlara farz kılınmıştı. 16. Aralarından biri dedi: "İçmesi için ona sirkeli öd suyu verin!" Ve onu karıştırdılar ve içmesi için ona verdiler. 17. Ve her şeyi yaptılar ve başı üzerine günah listesi koydular. 18. Ama bir çokları gece sanarak ışıkla etrafında dolaştılar, (ve) secde ettiler. 19. Ve Üstad bağırdı ve dedi: "Ey güç, ey kudret sen beni terk ettin!" O bunları söyledi ve öldü. 20. Aynı saatte Kudüs'teki mabet perdesi yırtıldı.

21. Ve Yahudiler çivileri Üstadın elinden çıkardılar ve onu yere uzattılar. Ve bütün yer sallandı ve büyük bir korku ortaya çıktı. 22. Güneş (tekrar) aydınlattı ve bu (olay) saat dokuzda oldu. 23. Ama Yahudiler sevindiler ve onu gömmesi için cesedini Yusuf'a verdiler. Zaten o, İsa'nın yaptığı her şeyi iyiye yorumluyordu. 24. Üstadı aldı, yıkadı, bir kefene sardı ve onu *Yusuf Bahçesi* adını verdiği kendi mezarına koydu.

25. Yahudiler, ihtiyarlar ve Rahipler, kendilerine nasıl büyük bir kötülük yaptıklarını anladılar ve şikâyet etmeye ve söylenmeye başladılar: "Günahlarımıza ve mahkemeye yazıklar olsun, Kudüs'ün sonu geldi", dediler. 26. Ben arkadaşlarıma güvendim. Yaralı duygularla kendimizi gizledik, çünkü biz kötülük yapıcılar ve mabedi yakmak isteyiciler olarak onun tarafından denendik. 27. Bütün bu şeylerden dolayı oruç tutuk ve üzgün oturduk ve Sabat (Cumartesi) gününe kadar gece ve gündüz ağladık.

28. Ulema, Ferisiler ve İhtiyarlar (heyeti) birlikte bir mecliste toplandılar ve bütün halkın homurdandığını, bağırlarını dövdüklerini ve (şunları) söylediklerini işittiler: "Ölümünde bu büyük işaretler meydana gelen, bu şahsın hangi halde olduğunu görün!" 29.

Korktular ve Pilatus'a geldiler, rica ettiler ve dediler: 30. "Bize asker ver, üç gün boyunca mezarını bekleyelim, talebeleri gelerek onu çalmasınlar ve halk üç gün sonra onun ölümünden dirileceğine ve bize kötülük yapacağına inanıyor!" 31. Mezarı korumak üzere Pilatus onlara askerlerle birlikte Yüzbaşı Petronius'u verdi. Ve bunlarla birlikte İhtiyarlar ve Ulema mezara geldiler. 32. Ve bütün orada bulunanlar, yüzbaşı ve askerlerle birlikte, büyük bir taşı yuvarladılar ve mezarının girişine koydular. 33. Ve yedi mühür yaptılar, bir çadır kurdular ve nöbet tuttular.

34. Kudüs halkı Sabat sabahı erkenden, kalabalık bir halde mühürlü mezarı görmeğe, çevresine geldi; ikişerli nöbet değişimiyle mezarı askerler korumuşlardı. 35. Rab gününe bağlanan gecenin sabahında, gür bir ses semayı çınlattı. 36. Ve göğün açıldığını ve iki adamın büyük bir ışık parlaklığında, oradan aşağı indiklerini ve mezara yaklaştıklarını gördüler. 37. Mezarın girişine konan o kaya kendiliğinden yuvarlandı ve kenara çekildi, ve mezar açıldı ve her iki genç içeri girdiler.

38. Şimdi askerler bunu görünce korumaya geldikleri yüzbaşıyı ve ihtiyarları uyandırdılar. 39. Ve onlara gördüklerini anlatırken, tekrar üç adamın mezardan dışarı çıktığını gördüler ve ikisi birini koruyor ve bir haç da onları takip ediyordu. 40. Ve ikisinin başı göğe ulaşıyordu, fakat onlar tarafından elde taşınan (kişi) göğe yükseliyordu. 41. Ve bir sesin gökten seslendiğini işittiler: Uyananlara vaaz etti mi? 42. Ve haçtan cevap yükseldi: "Evet".

43. Bunu Pilatus'a bildirmek için gidip gitmemekte aralarında tereddüt ettiler. 44. Ve henüz istişare ederken, göğün açıldığını, bir insanın aşağıya indiği ve mezara girdiği tekrar görüldü. 45. Yüzbaşının etrafındaki halk bunu gördüler, gece (olduğu halde) Pilatus'a gitmek için acele ettiler ve korudukları mezarı terk ettiler ve gördükleri her şeyi heyecanla anlattılar ve dediler: "Gerçekten o Tanrının Oğlu idi". 46. Pilatus cevap verdi ve dedi : "Sizin mahkum ettiğiniz, Tanrı Oğlunun kanından ben temizim". 47. Hepsi onun (huzuruna) girdiler ve Yüzbaşıya ve askerlere, gördük-

lerini kimseye söylememeleri için emretmesini istediler, rica ettiler. 48. Tanrı huzurunda büyük günah işlemek, Yahudi halkının eline düşmekten ve taşlanmaktan daha iyidir, dediler. 49. Pilatus bunun üzerine yüzbaşıya ve askerlere hiç bir şey söylememelerini emretti.

50. Rab gününün sabahında Maria Magdalene, (ve) Üstad'ın talebeleri, -öfkeden galeyana gelen Yahudilerden korkarak kadınların sevdikleri ölülere yaptıkları şeyleri- Efendinin mezarında yapmışlardı. 51. Mezara konduğu yere dostlarıyla... 52. Ve Yahudilerin kendilerini görmelerinden korktular ve dediler: "Onun çarmıha gerildiği gün biz ağlayamadık ve şikayet edemedik ise, en azından şimdi mezar başında bunu yapalım. 53. Mezarın girişine kimler kaya koyduysa, onu yuvarlayalım, içeri girelim, yanına oturalım ve lâyık olanı yapalım! 54. Çünkü kaya büyüktü ve bizi birinin görmesinden kokmuştuk. Ve bunu yapmazsak da en azından onun hatırasına getirdiklerimiz şeyleri girişe koyup, eve dönünceye kadar ağlayalım ve figan edelim!"

55. Ve gittiklerinde mezarı açılmış buldular. Ve içeri girdiler, eğildiler ve orada cesur bir genci, mezarın ortasına oturmuş ve açık bir elbise giyinmiş (halde) gördüler. Onlara dedi; 56. "Niçin geldiniz? Kimi arıyorsunuz? Şu çarmıha gerilmiş kimseyi mi? O kalktı ve gitti. Eğer inanmazsanız, buraya eğiliniz ve konduğu yere bakınız! O burada değil. Çünkü o ayağa kalktı ve gönderildiği yere, oraya gitti". 57. Kadınlar korkarak kaçtılar.

58. Mayasız ekmeğin son günü idi ve çokları gitmiş ve eve dönmüşlerdi, bayram sona ermişti. 59. Fakat biz, Efendinin on iki havarisi ağladık ve üzüldük ve her birimiz olaylar hakkındaki üzüntümüz ile eve döndük. 60. Ama ben, Simaon Petrus ve kardeşim Andreas ağlarımızı aldık ve denize (göle) gittik ve Efendinin (öfkeyle kovduğu), Alfoys Oğlu Levi bizimle idi.